

JAUNĀIS CEĻS

AGROFIRMAS «KRASNIJ OKTJABRĪ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

UZVARĒTĀJI

šoferu sociālistiskajā sacensībā

Apkopoti galīgie rezultāti par kravas automašīnu vadītāju darbu jaunās, 1987. gada, graudaugu ražas pārvadāšanā no kombainiem uz kaltēm. Piešķirtas trīs pirmās vietas, tajās ierindojušies:

Roberts BEČS, pārvedis 749 tonnas,

Viktors KRUSTS, pārvedis 689 tonnas, un

Kārlis PAUNIŠS, pārvedis 613 tonnas.

Otrajā vietā ir **Jānis VALTERS**, kurš pārvedis 459 tonnas graudu,

trešajā — **Aleksandrs TUMAŠOVS**, pārvedis 438 tonnas.

Saules atspulgi lemešos

Sekojoš senai un pārbaudītai zemkopju tradīcijai, kolhoza «Krasnij Oktjabrj» mehanizatori steidz visu zemi apvērst rudenī, pirms tam rūgānēs iestrādājot organiskos mēslus. Izmantot atvasaras saulainās dienas, ko dāvājusi daba, rosti strādā gan tie mehanizatori, kuri aršanā izmanto kāpurķēžu, gan ritentektoru stūrētāji, pārsniedz dienas normas. Reizē ar sauli aizies arī labā izdevība pasteigt šo darbu, tāpēc jo efektīvi jāizmanto visas iespējas, lemeši jātur spodri, lai mirdz un laistās saulē sleju galos, kad arkli tiek izcelti apgrieztiem.

Arāji, kuru ir ap diviem desmitiem, strādā katrs savā laukā. Kā atzīst ražošanas iecirkņu priekšnieki, grupu komplektēšana nav tik efektīva, nereti mehanizatori traucē viens otram. Grūtāk arī precīzi uzskaitīt viņu darbu.

Svarīgākais, kas veicams tagad, oktobra dienās, ir sakņaugu novākšana. Tie tāpat kā visas citas kultūras padevušas labi.

Par spīti sarežģītajiem laika apstākļiem, piemēram, graudu no hektāra iekults pa 48 centneriem.

Juris KAUSA

IZVIRZĪŠANA

Par agrofirms «Krasnij Oktjabrj» ģenerāldirektora vietnieku līnu produkcijas sagādes, uzglabāšanas un pārstrādes organizēšanā izvirzīts Jāzeps VASIĻEVSKIS, dzimis 1939. gadā Preiļu rajona Riebiņos. PSKP biedrs no 1969. g.

Vasiļevskis ilgāku laiku strādāja par kolhoza «Krasnij Oktjabrj» galveno inženieri mehāniķi, tad veica Latvijas lauksaimniecības ražošanas nodrošināšanas komitejas rajona apvienības nestandarta iekārtu ceha priekšnieka pienākumus.

GARANTĒJUSI KONSTITŪCIJA

Tiesības uz materiālo nodrošinājumu

7. OKTOBRĪ ATZĪMĒJĀM PSRS KONSTITŪCIJAS DIENU. MŪSU ZEMES PAMATLIKUMS VISIEM PĀDOMJU PILSŅIEM GARANTĒ PLĀŠAS TIESĪBAS.

Katrs darbs mūsu zemē ir ne tikai materiālo labumu, cilvēka pārtikas vairotajs, bet jo augstu vērtēts arī morāli. Labākos darītājus allaž pavada

gods un slava. Bet ar savu apzinīgo darbu cilvēks nodrošina materiāli arī savas vecumdienas. Tiesības uz materiālo nodrošinājumu vecumdienās iet caur pienākumu aktīvi strādāt spēka gados.

Kolhoza ļaudis, kuri sasniedz pensijas vecumu, darba nespējīgie katru mēnesi saņem pietiekami lielu materiālo nodrošinājumu, kā arī atsevišķus pabalstus. Organizācijās, uzņēmumos, arī lauku saimniecībās ir pensiju padomes, kas kārto šīs lietas, kā arī

citi sabiedriskie veterānu orgāni, atvērti materiālās palīdzības fondi.

Gandrīz katrā valdes sēdē kolhoza «Krasnij Oktjabrj» tiek izskatīti sociālās nodrošināšanas jautājumi, pensiju un pabalstu piešķiršana. Gada laikā šīm vajadzībām tiek izlietoti vairāk par 110 tūkstošiem rubļu. Te piešķaitīti arī tie izdevumi, ko mātes saņem par bērna kopšanu līdz pusotram gadam, pabalsti veselības uzlabošanai un citi no sadzīves un kultūras fonda.

Tiesības uz darbu

Par vienu no rostiģākajām, disciplinētākajām brigādēm agrofirmā izveidojies kolektīvs, ko vada Pāvels Anufrijevs. Skaidrs, ka tai sokas arī darbi, kvalitāte vienmēr tiek augstu vērtēta. Jau vairāk par septiņiem gadiem savā tagadējā sastāvā saglabāties tās pamatkodols, kam ir liela loma panākumos.

Darba gados brigādes locekļi pamatīgi noslīpējuši savu prasmī, uzcēlušī daudzās dzīvojamās mājas siera rūpnīcas mikrorajonā, kas iepriecina ne tikai ar ārējo izskatu, bet arī labi izpildītajiem iekšējās apdares darbiem. Piedalījušies siera rūpnīcas ražošanas korpasa paplašināšanā. Mūrnieki ir augstas klases speciālisti.

Tagad brigādei uzticēts svarīgs objekts — laboratoriju korpasa un skaitļošanas centra celtniecība Riebiņos. Tas ir pirmais objekts, ko kolektīvs ceļ ārpus pilsētas.

ATELĀ: daļa no Pāveta Anufrijeva brigādes celtniekiem.

SPECIĀLISTS IETEIC

Rudens rapša sējumos

Laikā no sējas līdz veģetācijas perioda beigām rapsim notiek paugurīgu un ziedu aizmetņu veidošanās nākamajam gadam, bet sakņu kakliņā uzkrājas barības vielu rezerves, kas nepieciešamas sekmīgai augu pārzīmošanai un ātrai, intensīvai ataugšanai pavasarī. Attīstībai rudens periodā noteicoša nozīme ir tieši tam, lai augi labi pārzīmotu un nākamajā gadā veidotu seklu labu ražu.

Nemot vērā visu to, rudenī, pastāvīgi jākontrolē sējumi un nepieciešamības gadījumos ar dažādiem agrotehniskajiem paņēmieniem jāsekmē to attīstība.

Sējumu komplekso kontroli uzsāk septembra otrajā un trešajā dekādē. Šajā laikā tiem jābūt vienādi bieziem, bet ne vairāk par 100-120 augiem kvadrātmetrā un to attīstībai jau jāsasniedz otro un ceturto lapu fāze ar intensīvu pelēkzaļu nokrāsu.

Augu bieztība jānovērtē neatkarīgi no sējumu vienmērīguma, tāpat jānosaka attīstības fāze un bojājumu pakāpe, kā arī nezāļainība. Dīgstu attīstības sākumā iespējama spraudžu un rapša zāglapsenes parādīšanās.

Ja periodā starp dīgļlapu un divu īsto lapu izaugšanu atrasti vairāk nekā četri spraudži uz vienu kvadrātmētru, vai arī atrodot vairāk par desmit procentiem lapu virsmas zudumu zāglapsenes bojājumu dēļ, nepieciešams pielietot attiecīgus preparātus. Tie ir metafosa divdesmitprocentīgas emulsijas koncentrāts pa pusotra kilograma uz hektāru vai karbofosa piecdesmitprocentīgas emulsijas koncentrāts pa 0,6 līdz 0,8 kilogrami, reķinot uz hektāru. Ja vērojama augu pārāk liela bieztība, tas ir, ja to vairāk par 120 vienā kvadrātmetrā, tad to var samazināt ar vieglām ecēsām lauku apstrādājot šķersām rindām.

Stipri pāraugušos sējumos var pielietot augšanas regulatoru — hlorhlorīdu pa diviem līdz četriem litriem uz hektāru, ko iestrādā no septembra beigām līdz oktobra vidum. Sējumos ar sevišķi nevienmērīgu zelmeni un augu skaitu, zemāku par 25 vienā kvadrātmetrā, ieteicams pārart. Ja slikti attīstīta lapu rozete (izveidojušās ne vairāk par divām īstajām lapām, tās ir sīkas, gaiši zaļā krāsā), tādī augi jāstimulē ar ātri iedarbīgiem slāpekļa minerālmēsliem, tos dod trīsdesmit četrdesmit kilogramus N tīrvielā uz hektāru. Tīrumu kumelītes un mīkstpieneses, kā arī ušņu un māllepju apkarošanai var izmantot lontreļu pa 0,4 litriem uz hektāru.

Rapša sējumu attīstības pēdejo vērtējumu izdara rudens veģetācijas noslēgumā oktobra beigās un novembra sākumā. Tas ļauj prognozēt ražu un novērtēt sakņu bojājumu pakāpi.

Augu optimālajai bieztībai veģetācijas beigās jābūt 80 līdz 120 uz vienu kvadrātmētru ar pelēkzaļām piecām astoņām nebojātām lapām, sakņu kakliņu vidējam diametram — četri līdz pieci milimetri. Jo mazāk augu ir vienā kvadrātmetrā, resnāk jābūt to sakņu kakliņa diametram. Lapu rozetes augšanas punktam jābūt ne augstāk par diviem līdz trim centimetriem no augsnes virsmas.

Optimālu augšanas apstākļu radīšana rapsim rudenī ir viens no svarīgākajiem priekšnoteikumiem augu zudumu novēršanai ziemošanas gaitā un noteicošā loma nākamā gada sēklu ražas ieguvei.

L. BOROVKO,
Latvijas Zemkopības un lauksaimniecības ekonomikas zinātniskās pētniecības institūta līdzstrādnieks, lauksaimniecības zinātnju kandidāts

PARTIJAS DZĪVE: PĀRSKATI UN VĒLĒŠANAS

Reducēšana uz ražošanu

Protams, komunistiem, viņu grupai, pirmorganizācijai par visu jābūt lietas kursā un nomodā. Taču vispirmais darbs un uzdevums tai ir ideoloģija, strādājošo apziņas un apzinātuma veidošana, viņu sabiedriski politisko interešu loka paplašināšana. Ražošanā komunisti ir paraugs ar savu personisko attieksmi, viņiem ir dotas tiesības dziļi iepazīt un izprast visus procesus tādejādi, lai varētu nākt klajā ar pareiziem ieteikumiem stāvokļa normalizēšanai, kur tas nepieciešams, jaunu, plašāku plānu izstrādāšanai, lai nodrošinātu ražošanas nemīļtīgu paplašināšanu, progresīvu attīstīšanu. Bet komunistiem nav vajadzības dublēt saimniecisko vadītāju, aizvietot speciālistu — lai viņi netraucēti dara katrs savu darbu. Toties partijas ceha pirmorganizācijas pienākums ir pieprasīt, lai ne tikai vienkāršie strādnieki attiektos pret pienākumu godīgi, principiāli, apzinīgi, bet arī vadītāji. Komunisti nedrīkst ieslīgt ražošanas stīkumos, redzēt tikai to, kas ir tieši tuvumā un ne par ko vairāk neinteresēties. Šaura stikmainība nav galvenais dzīves un darbības saturs, nē, viņam jāstrādā perspektīvai. Bet linu fabriķis ceha pirmorganizācijas pārskata sapulcē izskanēja tikai viena doma: radies kritisks stāvoklis. Tas labi zināms, taču komunistiem pašiem bija jārod atbilde arī uz nakošo, neglābjami sekojošo jautājumu: kā no tā izkļūt? Tāds jautājums, diemžēl, neradās. Gan pārskata ziņojumā, gan tā apspriešanās visas problēmas tika

reducētas uz nebūšanām ražošanā. Likās, ka te nebūt nav gada galvenā partijas sapulce, kurai jāapspriež jo plašs jautājumu loks, bet gan kārtējā ražošanas sanāksme, kurā bieži vien parunā par trūkumiem, pastrīdas, bet no tā visa labāk nepaliek.

Kādēļ mēs pastiprinātu uzmanību esam pievērsuši tieši linu fabrikai, un kāpēc tieši tur gribējās saskatīt, kā strādnieki, bet vispirms jau komunisti, uzver jauno pārmaiņu elpu? Par to jau runāts citos forumos, bet vēl der atgādināt. Linu fabrika ir viens no svarīgākajiem ražošanas uzņēmumiem agrārmā, kurš nesena pagātnē strādāja neritmiski, ar zaudējumiem, bet kura eksistence, kura loma ir ļoti svarīga visā rajonā — te nonāk līni, ko ar tik lielām grūtībām audzē rajona saimniecības.

Kolektīvs saprot, kādus uzdevumus izvirzījis dzīve, taču demokratizācijas, atklātības, pašinājumā principi te vēl nav nonākuši uz «zaļās ielas». Un, lūk, ir izdevība par visu to parunāt atklāti, varbūt arī «izkratīt sirdi», pamēģināt atrast pieturas punktus, no kā sākt jauno attieksmju veidošanu. Gribējās dzirdēt principiāli, lai arī varbūt asu, sarunu par trūkumiem rūpnīcas darba ikdienā, cilvēku attieksmēs, par partijas pirmorganizācijas lomu ne tikai ražošanas, bet arī kolektīva audzināšanas jautājumā šķetināšanā. Gribējās, lai komunisti daļētos pieredzē par savu personisko ieguldījumu kopīgajā lietā, kā viņi pilda PSKP Staļūtu prasības, kādus

veic sabiedriskos pienākumus. Un galu galā arī par to, kā partijas pirmorganizācija palīdz administrācijai risināt kārtējos uzdevumus (dotajā periodā svarīgākais no tiem ir linu produkcijas sagāde no saimniecībām), kā rūpējas par sociālistiskās ražošanas pamatu uzdevumu — izejvielu saglabāšanu un racionālu izlietojumu, ko domā darīt turpmāk.

Šie svarīgie jautājumi palika ārpus komunistu redzesloka, tiem nevienam nepieskārs. Būtbū tā izrādījās par nesen notikušās arod biedrības pārskata un vēlēšanu sapulces vāju atkārtojumu. Stāvokli neglāba arī tas, ka šī ceha pirmorganizācijas sekretāre K. Krišuka atsauca uz grūtībām, kādās fabrika nonākusi tādēļ, ka trūkst komplektējošo mezglu un detaļu, ka iekārta ir veca un nolietojusies, klibo darba disciplīna, vairāki strādnieki pieļauj darba kavējumus. Par visu jau dzirdēts, bet kādu nostāju šajā sakarībā ieņem komunisti, vai viņi nav ko iecerējuši, lai stāvokli labotu?

Vērojot sapulces gaitu un ieklausoties runātajos, likās, ka viņi sapulcējusies tikai tālab, lai par savām bēdām pasūdzētos agrārmas vadītājam. Bet vajadzēja izteikt savus vārdus, konstruktīvus priekšlikumus, ierosinājumus. Ne jau ar direktīvām metodēm, ar «norādēm uz augšas» vien sakārtot rūpnīcas teritoriju, novākt no laukuma tur sastādītus žāvētības stiebrīņus un tamlīdzīgi. Nav divu domu: izsvērtus un pārdomātus priekšlikumus administrācija labprāt uzklaustītu, tai būtu skaidrs, kur un kas jāpalīdz tagad, tuvākā nākotnē

un perspektīvā.

Visā pilnībā jāpiekrīt Latvijas KP rajona komitejas biroja loceklim B. Kuzminam, kurš piedalījās sapulcē un dalījās domās: komunisti vēl nav pieraduši pa jaunam, atbilstoši laika garam domāt un strādāt, vēl vairāk, viņi nav iejušies jaunajos darba apstākļos — agrārmas ietvaros. Bet taču agrārmas izveidošanā ir viena no jaunās pārkaršanās izpausmēm. Partijas izstrādātā ekonomiskā politika balstās uz darba galarezultātu visos tehnoloģiskajos posmos, konkrētajā gadījumā jau sākot ar izejvielām, tas ir, līnēm, kas tiek audzēti saimniecībās. Vai fabrikas komunisti nevarēja painteresēties, kā un kādos apstākļos tiek audzēti līni no rajona saimniecībām, lai sniegtu konkrētu palīdzību, dotu padomu? Ko līdz vainu un trūkumu atzišana, ja to novēršanai nekas netiek darīts, ja visur, pat stikumos gaida «norādījums no augšas». Vadītāju, arī agrārmas, uzdevums ir dot piemērotus plānus, radīt nepieciešamos apstākļus un gaidīt vēlamo rezultātu. Bet kā lai to labāk izpildītu — tas ir kolektīva jaunrades ziņā. Dažos mēnešos nav iespējams uzcelt jaunu, modernu fabriku — tas ierosināts un tiek darīts viss, lai beidzot izkustinātu no «nāves punkta», rekonstrukcijai atvēlēto līdzekļu summa iepilnāta vairāk nekā 11 miljonu rubļu apjomā. Bet tagad tiek prasīts, lai fabrikas administrācija, strādnieki, speciālisti ieviestu vismaz elementāro kārtību, lai partijas pirmorganizācija iemācītu darba cilvēkus just sevi par tīstiem uzņēmuma saimniekiem, nevis stāvētājiem malā un kritizētājiem.

Piedalījās, runāja un uz jautājumiem atbildēja agrārmas ģenerāldirektors R. Kavinskis.

Zoja AGAFONOVA,
agrārmas partijas komitejas sekretāre

**STARP CITĀM—
LĪDZĪGĀ**

SIERA RŪPNĪCAS DARBA IKDIENA
«Cilvēka dažādo uztura veidu vidū īpašu vietu ieņem piens. Tas ir produkts, ko pagatavojuši paši daba». Akadēmiķis I. Pavlovs

Mūsu siera rūpnīca pēc tehniskās apgādes līmeņa un produkcijas apjoma ieņem vienu no vadošajām vietām Padomju Latvijas piena rūpnīcībā. Produkcija labu novērtējumu ieguvusi ne tikai mūsu zemē, bet arī aiz robežām — tiek eksportēta uz VDR, Poliju un citām valstīm.

Ceļš ik dienas ražojam piecu dažādu veidu piena produktus, no kuriem galvenie ir siers, sviests un piena cukurs. Bez tam vēl iegūstam iebiezinātās paskābinātās sulīņas un jauno lopbarības produktu — laktomiksu. Gadā pārstrādājam apmēram 120 tūkstošus tonnu piena, izgatavojam produkcijas vērtība ir gandrīz 23 miljoni rubļu. Dienā cehos tiek pārstrādātas 350-450 tonnas piena, zonā ietilpst 20 saimniecības — tādā, viss Preiļu rajons. Pusē no tām slaukumu izvedam centralizēti, tas ir, pieņemam turpat uz vietas. Bet pašu māju piena mums nepietiek, lai izpildītu plānus, tālab diezgan daudz ievadam no Stučkas, Daugavpils, Jēkabpils, Bauskas un Krāslavas rajoniem, kā arī citiem pārstrādes uzņēmumiem. Klāt nāk arī tas, ko piegādā individuālais sektors — savācām 7 stacionāros punktos, ik dienas tajos ierodas 19 automašīnas, kas ir mūsu rīcībā brauc pa speciāli izstrādātiem maršrutiem. Tāpat izmanojām Jēkabpils 8. autokombināta Līvānu filiāles un «Lauktechnikas» rajona apvienības transportu. Tālākiem reisiem iegādāta ietilpīga cisterna ar piekabi uz automašīnas KAMAZ bāzes.

Tagadējā siera rūpnīca izveidota 1972. gada 30. novembrī, kad tika apvienotas Preiļu, Rožupes un Aglonas pienotavas. Vēl apmēram gadu pēc tam darbojās sešas krejofavas, ko likvidēja 1973. gada beigās un tad viss piens sāka nonākt pie mums. Pirmos gadus sierotava darbojās ar jau 4,3 tonnas Cederas siera, 6 tonnas sviesta un 0,6 tonnas piena cukura maiņā, strādāja 186 cilvēki. Interesanti atzīmēt, ka 1973. gadā saražotas 813,4 tonnas Cederas siera, 1222,4 tonnas sviesta un 8,7 tonnas piena cukura. Bet 1986. gadā izgatavotas 4663,8 tonnas siera «Baltija», 2853 tonnas sviesta un 805,4 tonnas piena cukura, strādāja 442 cilvēki.

Šie skaitļi komentārus neprasa. Jau kopš dzimšanas rūpnīca bija vienīgā Latvijā un otrā Padomju Savienībā, kas ražoja pasaulē slaveno «Cederu» — tas ieņem pirmo vietu pasaulē starp vairāk nekā 1000 dažādām sieru šķirnēm.

Tagad mūsu uzņēmumā darbs organizēts divās maiņās un visu nedēļu. Piemēram, 1986. gadā siera ražošanā nostrādātas 660 maiņas. Piena pieņemšana un pārstrāde notiek augstā līmenī — no autostacionāriem caur skaitītājiem tas nonāk dzešētājos un tālāk uzglabāšanas rezervuāros. Pasterizēšana un sērāšana realizēta modernās iekārtās. Tajā skaitā mums ir viena Vulkan-Laval līnija, bet, lai nodrošinātu procesu normālu tehnoloģisko norisi, vajadzīga vēl otra.

Galvenais produkts mums ir siers, tā ražošana cehs apgādāts ar modernu dāņu firmas «Passilac» iekārtu, kuras jauda ir 7,4 tonnas maiņā. Visi procesi ir mehanizēti un automatizēti, pēc visiem parametriem jābūt tikai teicamas kvalitātes sieram. Bet tā kā pienu saņemam no daudzām saimniecībām, un tas nav no labākajiem, tādejādi arī mūsu produkts nav līmenī. No rajona iegūstam tikai 30 procentus sierašanai derīga piena, bet mums ir jāizmanto apmēram 80 procenti. Ar šī gada 1. janvāri tiek piemaksāts pa 10 rubļiem par tonnu sierašanai derīga piena, tā rādītāji uzlabojusies par trim procentiem.

Mazliet pastāstīšu arī par citiem cehiem. Sviesta cehā uzstrādāta nepārtrauktas darbības līnija FBFC/s, kuras ražība ir divas tonnas sviesta stundā, ar to var panākt augstas kvalitātes produkta ražošanu arī vasarā, kad maiņā jāizgatavo 15-20 tonnas. Tas viss ir augstākā labuma, safasēts 20 kilogramu kārbās, realizēts tiek tikai caur saldētavu. No sulīņām, kas paliek pāri no siera ražošanas, gatavojam piena cukuru, dienā apmēram trīs četras tonnas, kas ir vērtīga izejviela farmakoloģiskajā rūpnīcībā, anti-biotiķu, bērnu produktu ražošanā

(Noeigums 3. lappusē)

PIE MŪSU KAIMIŅIEM

Sākts radošs cēliens

Ar 1. oktobri sākās jaunais mācību gads partijas un ekonomiskās izglītības sistēmā. Šogad daudz izmaiņu un īpatnību propagandistu darbā, kas noteiktas partijas dokumentos, atbilstoši mūsu zemes vispārējās pārkaršanās prasībām — tas būs dzīvāks, interesantāks, saistošāks, ar lielāku pietāti cilvēku prasībām un dziļākām saknēm masās.

ATTĒLA: jauno mācību gadu rosīgi uzsāk Jēkabpils rajona Zases padomju saimniecības pirmorganizācijas sekretārs Jānis Grāvis (no labās), rajona grāmatu draugu biedrības vadītāja, Marksisma-leninisma tautas universitātes filiāles vadītāja Vasilisa Raspopova un bijušais Daudzses pagasta partorgs, propagandists kopš 1949. gada Viktors Timpa.

Uzdevums — ar uzviju

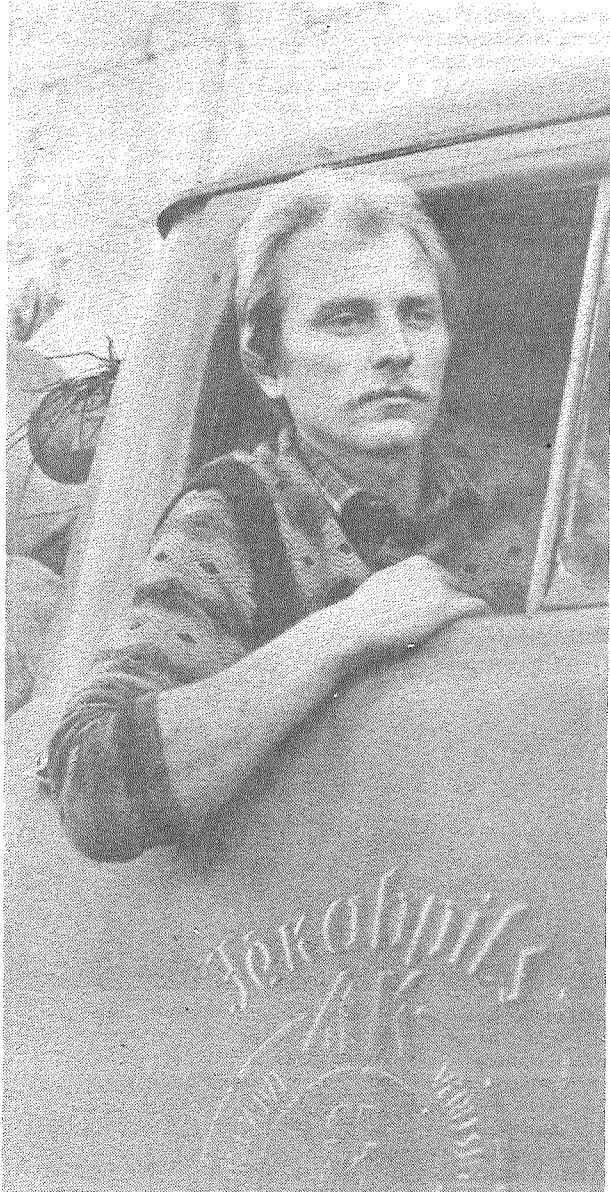
Cietes rūpnīcā darbs organizēts maiņās, katra no tām cenšas strādāt saskaņoti un ražīgi, tāpēc nav arī nekāda problēma uzdevumu pārsniegšana. Sagaidāms, ka šosezon tiks saražots vismaz 250 tonnas produkcijas, kas ir vairāk par iepriekšējo gadu. Cietē pārstrādāts tiek vairāk par 86 procentiem bumbuļu, kas tāpat ir lielāks rādītājs par vidējo republikā. Uzlabojusies kvalitāte. No rajona un citām saimniecībām iepirkts vairāk par trim tūkstošiem tonnu kartupeļu.

Preiļos ražotajai cietei ir plašs pieprasījums, adreses, uz kuriem tā tiek piegādāta, ir ne tikai republikas kaimiņu rajoni, bet arī daudz tālāk — Ukraina, Baltkrievija un citur. Daudz šajā gadā ražotās cietes jau aiztransportēts uz Ļeņingradu.

Bumbuļu pārstrādāšanas straujie tempi nodrošina arī to, ka līdz minimumam tiek novērsti zudumi, kam sevišķa loma šogad, jo to augšana un novākšana bija nelabvēlīgos laika apstākļos, daudz bojājumu. Vēl jau raža turpina pienākt no saimniecībām, ko pārstrādā tiešā ceļā, bet reizē acīmredzami plok krājumi arī sīrpošanas laukā.

ATTĒLOS: cietes pārveidāšanā patērētājiem piedalās Jēkabpils 8. autokombināta Līvānu filiāles šoferi. Šoreiz ar automašīnu ZIL-130 ieradīs Vladimirs Bogdanovs: viņam tāls ceļš — uz Ļeņingradu jāizceļ 25 tonnas cietes; noliktavas strādnieks — autokāra vadītājs Valērijs Ivanovs. Viņu kolektīvā nosauc starp labākajiem strādniekiem.

A. MEŽMAĻA teksts un foto

LAIKABIEDRA PORTRETS

Šogad veiksmīgi strādā lielfērmas «Progress» lopkopēju kolektīvs, tajā skaitā arī 1. novietne, kur izmītinās trīs govju grupas. Zoja Tumašova no vienas govju izslaukusi vidēji vairāk par 5500 tonnām un sasniegusi visaugstāko kāpinājumu kolhozā «Krasnij Oktjabrj» — virs 1350 kilogramiem.

Jāņa SILICKA foto

Starp citām — līdzīgā

(Sākums 2. lappusē)

un pārtikas rūpniecībā. Arī šis ceļš apgādāts ar augstāzīgu iekārtu, bet tā vēl līdz galam nav mehanizēta un automatizēta. Noslēgti līgumi ar Kijevas un Vologdas institūtiem, kuri modernizēs šo ražotni.

Gaišās un plašās telpās izvietotas centrālās laboratorijas ķīmiskā un bakterioloģiskā nodaļas, tajās ir ērti galdi un viss darbam nepieciešamais, ražots mūsu zemē un ārvalstīs. Darbinieki katru dienu veic izejvielu un tehnoloģisko procesu kontroli pēc ķīmiskajiem un bakterioloģiskajiem rādītājiem.

Lielākā daļa strādājošo ir jaunatne, bet netrūkst arī tādu cilvēku, kuriem iekrāta bagāta pieredze, no kuriem mācāmies. Viņu vidū ir Latvijas PSR Valsts prēmijas laureāte, augstas klases sviesta meistare Marija Dzene. Tāpat arī I klases siera meistars Arvīds Balodis, I klases sviesta meistari Ēvalds Reinīks un Veneranda Skutele, citi. Mums ir 35 piensaimniecības darba veterāni, tāpat 35 strādājošie saņēmuši augstus valdības apbalvojumus. Par kolektīva centīgu darbu mūsu uzņēmums apbalvots ar PSRS TSSI bronzas medaļu, bieži ir uzvarētājs rajona rūpniecības uzņēmumu sociālistiskajā sacensībā.

Apmēram 0,7 miljoni rubļu katru gadu tiek atvēlēti rūpnīcas modernizācijai un strādājošo darba apstākļu uzlabošanai. Tagad tiek paplašināta un modernizēta kompresoru telpa, katlu māja. Piemēram, kompresoru telpā uzstādām divus jaunus, ar kuru palīdzību tiks panākta kvalitatīvāka saņemto izejvielu un gatavās produkcijas dzesēšana. Katlu mājā uzstādām

trīs jaunus DT-25 tipa katlus, kuri ar siltumenerģiju spēs apgādāt ne tikai pašu rūpnīcu un dzīvojamo masīvu, bet perspektīvā arī cietes rūpnīcu un «Lauktechnikas» rajona apvienību.

Rūpnīcā ir lieliska ēdnīca, kur gatavo garšīgas pusdienas, gaišā un mājīga garderobe, sava bibliotēka. Šogad atvērts arī savs medpunkts. Pēdējo gadu laikā strādājošie saņēmuši 150 labiekārtotus dzīvokļus. Var teikt, ka mēs stingri pildām partijas norādījumu un līdz 2000. gadam visām darbinieku ģimenēm būs savi labiekārtoti dzīvokļi.

Reizē ar to visu risinām arī uzdevumus, kas saistīti ar palīgsaimniecības uzturēšanu un paplašināšanu. Mums ir siltumnīca, kur audzējam ziedus un agros dārzeņus — tā tiek paplašināta, kad sasniegs pilnu jaudu, strādās uz saimnieciskā aprēķina principa un lielā mērā varēs apgādāt arī rajona centra vajadzības. Ir mums arī sava cūku ferma, kurā gadā izaudzējam 150 barokļus, 182 hektārus liels apsaimniekojams zemes gabals, kurā 60 hektāri aramzemes.

1986. gada 1. oktobrī mēs atdaltījamies no Daugavpils piena kombināta, kura sastāvā darbojamies vairākus gadus, un iekļāvamies agrofirmā «Krasnij Oktjabrj». Kopš šī gada 1. janvāra visa finansēšana notiek centralizēti — caur galveno uzņēmumu, kas ir kolhozs, izstrādāti jauni nolikumi par darbu un struktūru. Tas viss sola progresīvas izmaiņas. Tikai gribētos, lai tiktu pārskatīts arī kadru jautājums, viņu apmaksas

sistēma, pielietojot efektīvāku, lai par labāku darbu un lielākā apmērā strādājošie vairāk arī nopelnītu. Štata vienību skaits palicis tas pats, kads bija kombinātā, bet jaunajos apstākļos mums vairāk jārikojas paštāvīgi.

Izveidotas realizācijas un sagādes nodaļas. Maz vēl atdevs no sagādes. Agrākā sistēma likvidēta, republikas Valsts agrorūpnieciskā komiteja ieteic griezties tieši ražotājās rūpnīcās, bet tur atkal savi šķēršļi. Kamēr tiek lemti ir risināti jautājumi dažnedažādās instancēs un līmeņos, mums pārtraukt ražošanu? Ir tādi materiāli un līdzekļi, bez kuriem nevaram iztikt, kas mums ir vajadzīgi savu ražoto produktu kvalitātes saglabāšanai, bet saņemt nevaram. Tā ir, piemēram, ar ziepjakmeni un skābi. No mums prasa atbildību par ražotās produkcijas augstu kvalitāti, piemēro sankcijas, ja to nenodrošinām, bet neatbalsta. Kur lai realizējam sliktu produkciju?

Agrofirmas nolikumā minēta tiešā sadarbība ar ārzemēm, taču praktiski to realizēt nav tik viegli.

Kolektīvs strādā, nežēlojot spēkus un savu prasmi, gatavs uzņemties vēl augstākas saistības. Tikai mums gribas saņemt arī kādu palīdzību. Prasības nav augstas, pat pārāk vienkāršas: pēc iespējas labāk apgādāt ar materiāliem un — paplašināt produkcijas realizācijas tīklu. Piemēram, realizēt tā dēvēto nestandarta produkciju, sierus, kuri visādi citādi ir normāli, tikai klucis neatbilst standartu izmēriem. Tos, lai arī ir labas kvalitātes, mums jāšūta uz Maskavu pārkausēšanai. Bet vai prātfīgāk nebūt atstāt tepat mūsu republikā? Sveigs produkts ir vērtīgāks pār pārkausētu.

Aivars PIZELIS, siera rūpniecības ražošanas daļas vadītājs

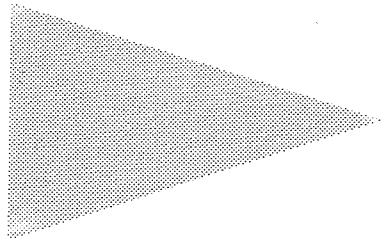
NO REDAKCIJAS PASTA

Arī Latvijā ir pienrūpniecības muzejs

Laikraksta 22. numurā pastāstījām par piena muzeju Kurgānā. Mūsu lasītājs no Jēkabpils, izlasījis šo informāciju, raksta:

«No 1985. gada Skrudas — Aizputes šosejas 8. kilometrā Sieksātē pastāv Latvijas PSR Pienrūpniecības muzejs, kurā ļoti bagātīgi gan ar eksponātiem, gan ar vēsturiskiem dokumentiem un citiem materiāliem apmeklētāji tiek iepazīstināti ar pienrūpniecības sākumu un attīstību Latvijā. Aizrauciet uz šo muzeju. Ticiet, tas ir vērts.»

Aploksnē vēl bija arī muzeja vizītkarte, ko valde izsniedz apmeklētājiem — no tās pārkopēts šis ziņmējums. Vēl tikai varam piebilst, ka Sieksāte atrodas Kuldīgas rajonā.

Ar cieņu!

A. Eglītis, tehnologs»

Top gaļas produktu ceļš

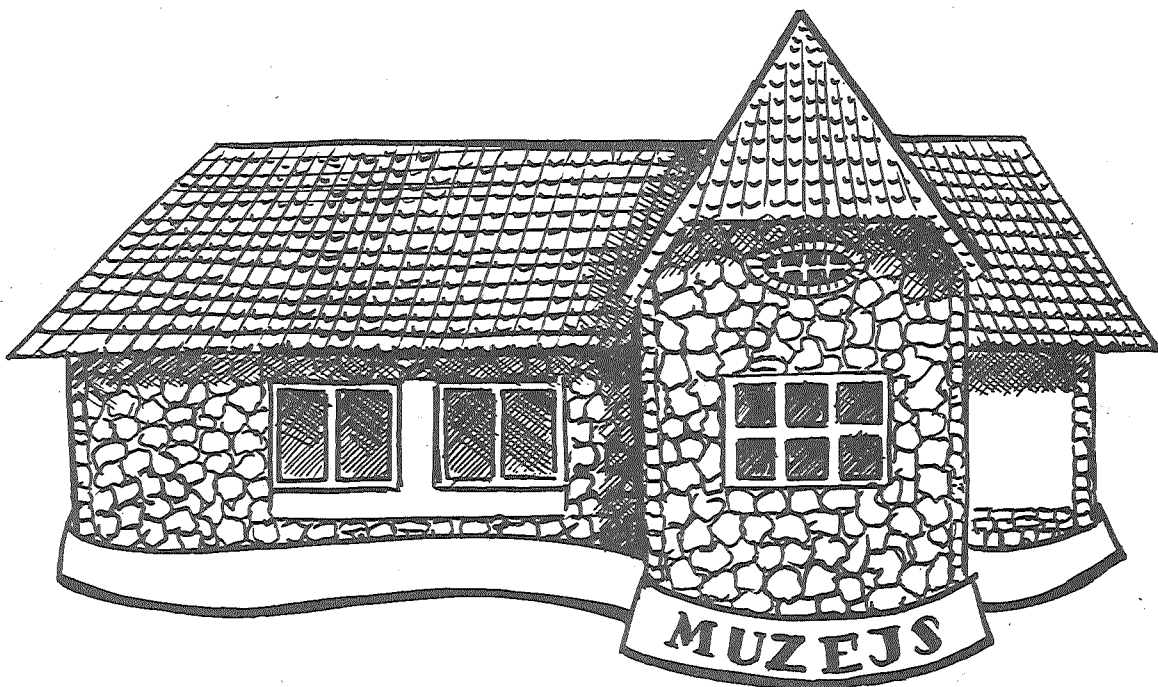
Dienu nakti nerimis šalc ūdenskritums Feimankā Riebiņu ciematā. Tas ir mākslīgs — aizsprosts uzcelts, lai nemazinātos ūdens līmenis dīķī pie vecās muižas ēkas. Pārī tam — ažiurs tiltiņš, pa kuru iet un nāk gājēji, pie lieliem kokiem, starp kuriem ir arī krāšņs sudrabvītols, paslēpusies, šķiet, neliela ēciņa. Bet tai ir vesels stāvs apakšzemē.

Šī ēka tagad pārdzīvo jau trešo rekonstrukciju, krasī izmaiņot nozīmi. Kādreiz te bija ūdensdzirnavas. Pēc kara gados tās pārveidoja par elektrostaciju. Maza bija, bet nevajadzēja celt no jauna, darbs izmaksājās lētāk, bet pats galvenais, ātrāk gribējās tikt pie gaismas. Un kādu laiku tās pietika plašai apkāmei. Kad elektroenerģija lielos apjomos tika saņemta no citurienes, negribēja atstāt šo vēl ļoti saglabājušos un stipro ēku aizmirstībā — mazliet pārveidoja, uzstādīja iekārtu un ražoja alu. Darītava pastāvēja līdz pat šim gadam, kad saimniecībā tika nolemts izveidot atturības zonu. Atkal ēkā pie upes aprīma dzīvība. Bet ne uz ilgu laiku — tai bija lemts atdzimt jaunā kategorijā. Tika izvākta alus darītavas iekārta, mazliet pārveidotas iekārtas, uzstādīta jauna iekārta — šoreiz jau desu ražošanai, gaļas kūpināšanai. Darbi rit pilnā sparā — vienī mūrē sienas saldēšanas kamerām, citi uzstāda tehnoloģiskās līnijas.

Bet no ārpusēs viss izskatās kā bijis gadiem ilgi: neliela ēciņa, pieplakusi zemei, klausās ūdenskrituma nebeidzamajā čalā.

Šī topošā ceha vadītājs Jurijs Traškovs (vairākus gadus nostrādājis Daugavpils gaļas kombinātā) pastāstīja, ka vīri cenšas ātrāk pabeigt rekonstrukciju, lai ātrāk var ķerties pie tās produkcijas ražošanas, kas iekārtota. Paredzamā jauda — līdz 25 tonnām desu un piecu sešu veidu kūpinātā produkcija.

ATTĒLĀ: J. Traškovs.

«Druva — mans darba kabinets»

— Ja saimniecībā iegūst labas ražas, tad puse no tām sasniegta ar augu aizsardzības agronoma pūlēm? — pānteresējos Jevģenijai Gurkinai.

— Puse nu varbūt arī nē, bet desmit procenti droši — viņa smaidīdama atbildēja.

— Bet var gadīties, ka arī vairāk, ja laikus nepamana slimību un kaitēkļu briesmas, tāpat arī nepastiprina augu pašu aizsardzības spējas, nestimulē to augšanu.

Viņa kolhozā strādā jau vienpadsmit gadus. Sākusi reizē arī kā Vissavienības augu aizsardzības institūta Baltijas filiāles jaunākā zinātniskā līdzstrādāniece, varēja savā praktiskajā darbībā pārbaudīt jaunākās atziņas un arī preparātus, kas ieviesās augu aizsardzībā, izstrādāt zinātniski pamatotu sistēmu katrai kultūrai, zina katru preparātu efektivitāti, iedarbības parametrus, pilnas sairšanas ilgumu augsnē un citus datus. Augu aizsardzībā tagad lauksaimniecībā pielieto vairāk par simtu dažādu veidu un nozīmes pesticīdu, starp kuriem plašas ir herbicīdu, fungicīdu un citas grupas, to iedarbības sfēras stingri diferencētas attiecībā uz atsevišķiem nezāļu, slimību un kaitēkļu veidiem. Vieni iedarbojas ātrāk, citi — lēnāk, bet visiem vajadzīga stingra dozēšana un noteikts laiks, lai nekaitētu kultūraguļiem.

Augu aizsardzības agronomam, kā kuram katram citam, darba atliku likām ir augu gadu, ne tikai no agra pavasara līdz vēlam rudenim, kad augas dienas jāpavada uz lauka, bet

arī ziemu, kad zem sniega dīgsti uz laiku pārtrauc veģetāciju. Viņam jākontrolē, kā pārcieš ziemu augi, kā tiek gatavotas vasarāju sēklas, lai jau laikus sapostos iespējamo novirzu novērošanai.

Lai arī Jevģenijai Gurkinai ir savs rakstāmgalds kabinetā, bet tur viņu atrast nav viegli. Vienīgi tajās reizēs, kad jānodarbojas ar papīriem, jāgata atskaites. Viņa parasti ir tur, kur strādā augu aizsardzības mehanizētās vienības, pie laukiem, nosakot, kāda kuram palīdzība vajadzīga.

— Mans kabinets — visi kolhoza lauki, — viņa saka.

Darba atliku likām, kādreiz gadās arī sarūģinājumi dzīvē, bet Žeņa ilgi nav noskumusi, viņas optimistiskais raksturs ņem virsroku — un atkal ir rošīga, darbīga, ieinteresēta, pret cilvēkiem izturas ar smaidu. Bet tas nepavisam netraucē būt prasīgai un principiālai. Mehanizētās vienības, kura praktiski veic visus darbus un viņas norādījumus, sastāvs pastāvīgi mainās, tāpēc daudz uzmanības jāvelta, lai mehanizatoriem iemācītu un patstāvīgi atgādinātu noteikumus, kas vienmēr stingri jāievēro.

Jevģenija Gurkina ir lietas kursā arī par visa agronomiskā dienesta darbu saimniecībā, tāpēc bieži viņai jāizvieto galvenā agronome, uztur pastāvīgus kontaktus ar Vissavienības augu aizsardzības institūta Baltijas filiāli, kura, sadarībā ar kolhozu, Riebiņos ceļ laboratorijas — to pakalpojumi noderēs saimniecībai, rajonam, un arī citām republikas saimniecībām.

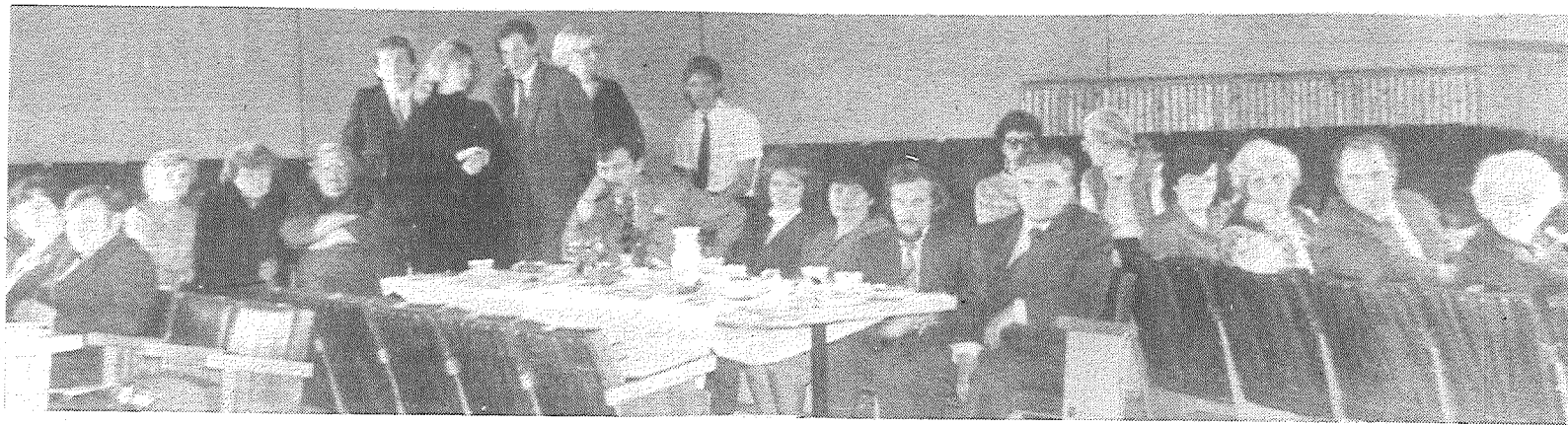
A. MEŽMALIS

Skolotāju dienas svinībās

Diena izgadējās kā uz pasūtījumu — skaidra un saulaina, bija atgriezies arī vasarīgs siltums. Ista atvasara. Lai gan sapulcēšanās Riebiņu vidusskolā bija noteikta pulksten 12.00 dienā, vairāku apkaimes skolu kolektīvu pārstāvji ieradās agrāk. Isinādami laiku, viņi noskatījās Centrālās televīzijas raidījumu par skolu dzīves problēmām.

Kad bija sapulcējušies visi, skolas direktors Sergejs Sadovņikovs ciemiņus iepazīstināja ar mācību kabinētu iekārtojumu, sniedza nelielu pārskatu dažu skolotāju darba metodēs, ar dzīvi kopmītnēs.

Riebiņu vidusskolā daudz interesanta, vairāku skolotāju pieredze apkopojama un popularizējama, lai ar to varētu iepazīties arī kaimiņi. Pēc tam saimnieki un ciemiņi ieradās agrofirmas kultūras nama liel-

jā zālē. Te bija sarīkota rokdarbu izstāde, notika svinīga sanāksme, vēlīta skolotāju sveikumiem, kurā labākie kolektīvi par panākumiem sociālistiskajā sacensībā saņēma Goda rakstus, piemiņas veltus un ziedus, viņiem mu-

zicēja kultūras nama estrādes ansambļis.

Vakara noslēguma daļā risinājās nepiespiestas sarunas pie kafijas tases, skolotāji apmainījās domām, kas interesē visus, par darba īpatnībām jau-

najos apstākļos, par panākumiem skolu reformas īstenošanā.

ATTĒLOS: dzīvas sarunas izraistījās pie kafijas malčošanas; Riebiņu vidusskolas pedagogi.

Nav modes lieta

Vasara ir aizlīgojusi aiz kalniem, saule uz atvadām vēl atsūta pa siltākai dienai, bet lopkopēji jau iesāk jaunu darba cēlienu — ziemošanu, kas vienmēr ir saspriegta un grūtāka. Aukstajā laikā mēs pastāvīgi izmantojam dažādas sildāmierīces. Un arī aizdegšanās un ugunsgrēki lopu mītnēs visbiežāk izceļas tādēļ, ka ziemas mēnešos viens otrs darbinieks pieļāvis paviršību, neuzmanīgi rīkojies, lietojis bojātus petrolejas lukturus vai arī nebijušas sakārtotas apsildes ietaises, atstātas bez uzraudzības kurtuves un tamlīdzīgi. Lielum lielajā vairumā, kad notikusi nelaieme, vaina meklējama arī tur, ka lietotāji nav ņēmuši vērā elektroiekārtu uzbūvi un ievērojuši drošības tehniku tās ekspluatācijā.

Lai lopu novietnes pasargātu no ugunsnelaimēm, ir stingri jāievēro ugunsdrošības noteikumi. Regulāri jāiztīra fermu teritorijas no lopbarības paliekām, kā arī citām viegli uzliesmojošām druzām. Ja atsevišķās telpās nav elektriskā apgaismojuma, atļauts izmantot tikai sakārtotus petrolejas lukturus «Sikspārnis» un elektriskos kabatas lukturiņus, stingri ievērojot ugunsdrošības režīmu.

Barības virtuvēs un sutinātavās krāsnīm jābūt labā tehniskā kārtībā, tās kurināt drīkst tikai cilvēki, kas saņēmuši attiecīgu instruktāžu.

Fermās nav atļauts uzglabāt lopbarību, tomēr ja tas nepieciešams sakarā ar ražošanu, tad ir jāierīko speciāli nodalījumi, kuros var uzglabāt tikai vienas dienas normu.

Ļoti bieži par ugunsgrēku cēloni ir smēķēšana. Lai to neļautu, apkalpošajam personālam un tām personām, kas atrodas fermā, smēķēt drīkst tikai speciāli iekārtotās vietās.

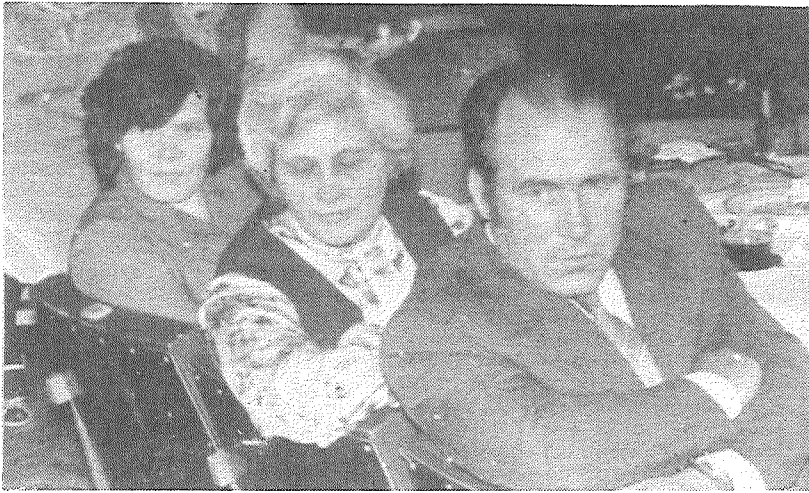
Visām durvīm un vārtiem, kuri paredzēti evakuācijai, jābūt divviru, atveramiem uz iekšpusi un patsāvīgi jāseko, lai tie būtu tīri no sniega un ledus. Laikā, kad fermās cilvēki nestrādā, visas lopu mītnes jāapsargā speciāli norīkoti instrumenti sargiem, visas novietnes jāapgādā ar ugunsgrēku dzēšanas pirmās nepieciešamības rīkiem un instrumentu. Lai par uzbrukušo nelaimi brīdinātu iedzīvotājus, jāizmanto skaņu signalizācija. Jāierīko piebrauktuves uguns dzēšanai paredzētajām ūdens tilpnēm, ziemā tās jāatīra no sniega. Lai ūdens krātuves neaizsaltu, tajās ierīko speciālus āliņģus, kuros ievieto mucas, salmu kūļus un tamlīdzīgi.

Tautas manta jāglabā visiem un vienmēr. Neaizmirstīsim, ka pastiprināta modrība nav vis modes lieta, bet gan mūsu dzīves gūga nepieciešamība.

Ivans GVOZDEVS,
kolhoza «Krasnij Oktjabrj»
ugunsapsardzības priekšnieks

Pastaiga.

Ja kāds stāstītu, ne mūžam neticētu, ka vislielākie joku meistari ir Preiļu rajona sadzīves pakalpojumu kombināta mēbeļu cehā. Viņi tevi tā izzēs, ka humoristam Zanim Ezītim pat sapņos neparādīsies. Viņu joku lielākā vērtība ir tā, ka tos dzen neapnikuši.

Jau ilgu laiku cehā turpinās spēle. Tevi uzņems kā mīļu un gaidītu ciemiņu, laiņi aprunāsies, pieņems pasūtījumu un paaicinās, kad ierasties pēc tā. Nu, īstēni sirdsilvēki, visi kā brāļi.

LASĪTĀJS RAKSTA FELETONU

SPĒLE

Bet es nezināju, ka tieši šajā laipnajā uzņemšanā tad arī ir viss spēles skaistums.

Tad nu klausieties. Šā paša gada 5. maijā pasūtīju mēbeles. Pieņēma vārdu skanēja saldāk par sīrupu: lai 6. jūlijā tikai neaizmirstot ierasties saņemt gatavo produkciju. Uzrakstīja kvīti ar numuru 272631. Saskaņotā ciparu summu — laimīgs skaits — acīte, 21. Arī melnais kaķis todien pāri ceļam nepārskrēja, pirmo satiku vīrieti, autobuss nenokavējās. Vārdu sakot — visas pazīmes rādīja, ka vajaga veikties.

Pagāja noliktais termiņš, saposos uz cehu. Vairākpieredzējušās kaimiņienes brīdināja: lai vispirms pazvanot, tad tik drāžoties.

Padoms izrādījās vietā. Nē, vēl neesot gatavs. Ņemot īpašā kontrolē. Iedevu savu telefona numuru. Tad viņi pazvanīja: daudz pasūtījumu, esot pārsteigušies, lai termiņu pagari-

not līdz augusta beigām. Zvanīju un nebija vēl gatavs. Tā aizzvanījos līdz oktobrim. Vienreiz pateica, ka esot gatavs mans pasūtījums, bet neesot nolakots, otrreiz, lai braucot pakal. Un es biju arī klāt ar visu transportu. Izrādījās, ka viss vēl tapšanas stadijā. Nevarot pabeigt, jo neesot ūdens (!?); lai atbraucot pēc divām dienām. Atbraucu — vīri vēl tikai montēja visu kopā. Pacietības mērs bija pilns, mans vīrs mēbeles pārveda mājās pusgatavas — pats samontēšot. Bet ko nu: neizdevās, trūka detaļu. Meistari teica, ka durīņas neieliekot, lai pa ceļam neizkrīt (!?). Virtuves galdiņš bija bez plauktiņa, virsma — bez maliņas, aiz kuras to varētu pacelt un pārvietot...

Kaimiņiene gan brīdināja, lai aizvedot ciemakukulī kādu dzeramo, uztaistīšot uz goda un paši atvedīšot uz mājām. Vai traks, lai es nodarbojos ar tādiem grēka darbiem! Domāju, ka šādas izdarības varēja pastāvēt, kamēr vēl pasūtījumus pieņēma tieši cehā, bet tagad taču apkalpošanas kultūra progresējusi — pieņem salonā. Vai tad pie reizes nevarēja grozīt kārtību cehā? Un kas tie par meistariem, kuri neprot izgatavot vienkāršu galdiņu, nervus bojāt — to gan viņi prof.

Tāpēc, lasītāji, iesaku jums nemeklēt palīdzību šajā cehā: izjokos par baltu velti.

G. OZULNIECE

PRECIZĒJUMS

Sakarā ar to, ka visos gados nav vienāds sestdienu skaits, kad iznāk laikraksts «Jaunais Ceļš», grūti noteikt tā parakstīšanas maksu, tādēļ tiek pieņemta vidējā — viens rublis un astoņas kapeikas. Tātad, 1,08 rubļi, pusgadam — 54 kapeikas.

Neaizmirstiet, ka līdz parakstīšanās 1988. gadam noslēgumam paliek aizvien mazāk dienu, ka visas formalitātes varat nokārtot jebkurā sakaru nodaļā, pie pastniekiem un sabiedriskajiem preses izplatītājiem.

PREIĻI

Gana būts svešās zemēs un malās,
Daudzas pilsētas redzētas, sveiktas —
Lai kāds apšauba, lai arī paļā,
Bet es droši varu tev teikt:

Ja ir pasaulē Preiļi, tad jauki,
Tad man laimes ir pilnīgi gana.
Te — Raiņa bulvārī, parkā un laukos
Varu piebalsot dzeguzes zvanam.
Dzīvei spēkus te esmu sev smēlies,
Darbdienu steigai mozs cēlies.

Ja ir pasaulē Preiļi, tad jauki,
Tad man laimes ir pilnīgi gana.
Te — Raiņa bulvārī, parkā un laukos
Varu piebalsot dzeguzes zvanam.
Dzīvei spēkus te esmu sev smēlies,
Darbdienu steigai mozs cēlies.

Ja ir pasaulē Preiļi, tad jauki,
Tad man laimes ir pilnīgi gana.
Te — Raiņa bulvārī, parkā un laukos
Varu piebalsot dzeguzes zvanam.
Dzīvei spēkus te esmu sev smēlies,
Darbdienu steigai mozs cēlies.

Dzīvei spēkus te esmu sev smēlies,
Darbdienu steigai mozs cēlies.

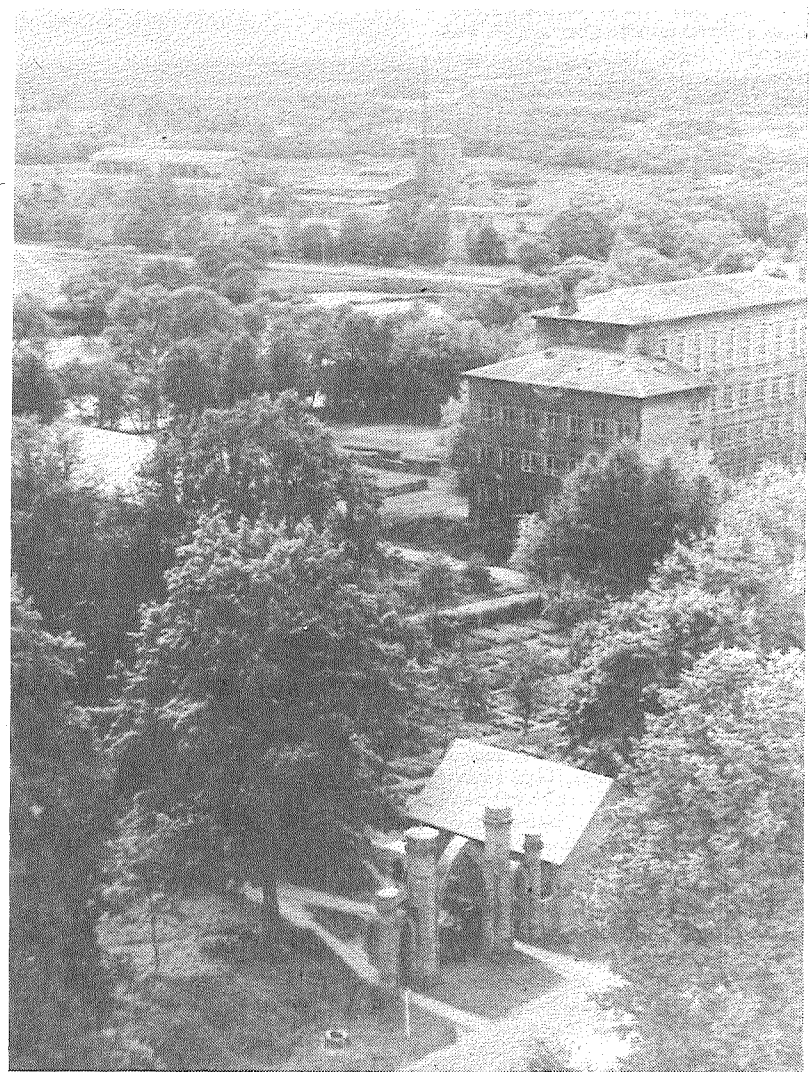
Sadeg rudēni zeltainos sartos,
Izgail fālumā vasaru tveices,
Vien atceries: pie vecajiem vārtiem
Kādreiz man, draudzin, tu teici:

«Ja ir pasaulē Preiļi, tad jauki,
Tad man laimes ir pilnīgi gana.
Te — Raiņa bulvārī, parkā un laukos
Varu piebalsot dzeguzes zvanam.
Dzīvei spēkus te esmu sev smēlies,
Darbdienu steigai mozs cēlies.
Dzīvei spēkus te esmu sev smēlies,
Darbdienu steigai mozs cēlies.»

Preiļi — skan kā glāstoša dvesma,
Tie atmiņu atblāzmu pauž.
Paldies, ka ar tevi es esmu,
Mana pilsēta, ko rītdienas glauž.

Dzīvei spēkus te esmu sev smēlies,
Darbdienu steigai mozs cēlies.
Dzīvei spēkus te esmu sev smēlies,
Darbdienu steigai mozs cēlies.

Antis LĪČUJĀNIS

Ērika DZEŅA foto.

Redaktors **A. RANCĀNS**

**JAUNAIS
CEĻŠ**

Laikraksts «Jaunais ceļš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās. Fotosalikums.

Redakcijas adrese: 228273 Preiļu rajona Riebiņu ciemā, agrofirma «Krasnij Oktjabrj». Telefoni — redaktoram 56652. Nodaļu vadītājiem — 56732.

Met. 113,
Pasūt. 6674

Iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu firdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespiedloksne.